

לפני זמן מה העניקה משטרת ישראל למרדכי חן, תיכונסט בן 16, צל"ש על שהצליח לתפוס פורץ ולהסגירו למשטרה. השבוע, העניק נציג של אותה משטרה, בדמותו המדאגה של רב-סמל ראובן מועטי, מספר 17807 — מכות-ירצח לאותו ילד.

מכות אכזריות. בליל יום השישי שעבר עמד מרדכי ושוחח עם חברים בכיכר-נוגה בגבעתיים. לפתע קרבה ניידת, הורתה לנערים להסתלק לבתיהם. הנערים נשמעו, החלו נפרדים. מרדכי לקח את אחד מחבריו לביתו על הטילון שלו. המשיך משם לביתו שלו. "או הבחנתי שהניידת עוקבת אחרי", סיפר השבוע. "ברחוב וייצמן 53 היא חסמה אותי, והשוטר הזה, שזוהה אחר כך כמועטי, זינק מתוכה — והתחיל להרביץ לי באכזריות בכל גופי. לא היתה כל סיבה לה".

מטורף. למזלו הנדיר של חן — בניגוד למקרים הרגילים בהם דואגים שוטרים להכות אזרחים ללא עדים — חלפו במקום שמחה ויוסף בכר. מספרת שמחה:

"הייתי עם בעלי בדרך הביתה, ועצרנו בצומת וייצמן ורומב"ם, כשראינו איך ניידת חוסמת את דרכו של נער על טילון, וממנה יורד שוטר שהתחיל להכות את הנער בלי שום סיבה, באכזריות נוראה. בעלי מיהר לניידת וצעק על השוטר להפסיק להכות את הילד. השוטר ענה לו בהיסטריה להסתלק. בעלי סירב. גם אני יצאתי מהמכונית שלנו והתקרבת. וביקשתי מהשוטר את המספר שלו. הוא סירב, והסחוב אליו עם הגב כמו פחדן, כדי שלא נראה את המספר. נגעתני לו בשרוול, כי חשבתי בטעות, שגם שם אפשר לראות את המספר. אז הוא התנפל עלי ואמר בזעם נורא: גבירתי, את חקפת אותי! הוא לקח אותי למשטרה רמת-גן, ושם פתחו נגדי תיק על תקיפה".

"במישטרה הסביר לי קצין שהשוטר טר היכה את הנער בגלל עבירת תנועה". על עבירה נוראה זו, לא רק שהנער חסף מכות-ירצח, ולא רק שהיה עצור כל הלילה — אלא שהמשטרה, למרות הבטיחות לבכר, לא טרחה להודיע להוריו, שדאגו כל הלילה, היכן נמצא בנם. תגובת משטרת ישראל לכל הפרשה: היא חוקרת.

תעלומות

מוות

מוזר

לוא היה אדמונד (מומו) בלכרמן מת בכל תאריך אחר, אין ספק כי מותו היה נקבע כתאונה. העובדה כי מת בר דיוק בשבוע שעבר, העלתה כמה סימני שאלה מסביב לתיאורית התאונה. נגד בלכרמן, תברואן בעיריית נצרת עילית, הוגש כתבי-אישום, לפיו נטל כספים מבעלי עסקים בעיר בלי לתת להם קבלות על כך. דהיינו — שילשל את הכספים לכיסו. מאחר שבידו היתה הסמך כות לאשר רישיון לבעל עסק, הסכימו בעלי העסקים, לדברי כתב האישום, לשלם למומו.

לחצים, ונסיגה. מומו הכחיש את האישום, לדבריו, החל בנוגע של קבלת כספים מבעלי עסקים, העברתם לקופת העירייה, ושליחת הקבלה לאחר מכן, רק לאחר שהמועצה קיבלה, לתפקיד תברואן ראשי, את יצחק וייס.

וייס, חתנו של ח"כ מרדכי זר, הגיע לתפקידו זה מירושלים, שם עבד באוניברסיטה העברית. "אני רציתי להגיש את מועמדותי שלי לתפקיד זה", סיפר מומו. "אבל הפעילו עלי לחצים, ונסוגתי". **חוסר התאמה.** כעבור זמן מה, גילה מומו (30), שעבד בתפקידו מה שלוש שנים, כי אחד הממונים עליו גנב תלושי דלק. כאשר גילה את כוונתו לפורץ את העניין, הופעל עליו לחץ לסתום את הפה. "אמר לי שידפקו אותי, אם אר-בר", סיפר, מומו לא נרתע, גילה את הסיפור לראשי המועצה.

(המשך בעמוד 28)

מקום טוב באמצע

מעמדם של הסיר והאמבטיה

ביצירתו של ד. ה. לורנס

זו באמת מוזר, אבל הדבר היחיד שאפשר לשבח בהצגת אשת הבן של התיאטרון העירוני ההיפאי, הוא דווקא המשחק. ומי שמכיר את החאלטורים החולני של השחקן הישראלי המצוי, מוכרח להתפעל מן הרצינות בה הוכנו הדמויות אותן מגלמים מרים ברנשטיין כהן, רמי קלי, גדליה בסר ורחל דובסון. אבל אפילו אותם הטוענים שהשחקן הוא הדבר החשוב ביותר בתיאטרון, אינם מאמינים שהוא גם הדבר היחיד הקובע את רמתו. ולכן, ההערכה לצוות שחקני אשת הבן אינה מפגינה את

השיעמום הנורא שמשרה ההצגה על הצופים. הסיבות גלויות למדי: המהוה של ד. ה. לורנס, המוכיר ברקע שלו את סיפורו בניס ואוהבים, מתרחש בעיירת כורים, מציג אם שתלטנית, בנים הכרוכים אחרי סיגרה, נערה עירונית שאינה מתאקלמת בחיי העיירה, בעיות סוציאלי ליות וכספיות, וכמובן, המאבק נגד המוסר המיני המיושן, שאינו נעדר לעולם מכתבי לורנס. כל זה נודף ריח חזק של "כבר ראינו", כאשר למרבית הנושאים יש חשיבות היסטורית הרבה יותר מאשר

אבל, יותר מזה: בא הבימוי של מיכאל כפיר וחנק את ההצגה לחלוטין. ומה זאת אומרת: כפיר, שידע שלורנס היה חסיד הריאליזם, החליט שגם הצגתו תהיה כלילת הריאליזם, לפי מיטב המסורת של תחילת המאה. על הבמה מוצבים מטבחים על כל האבזורים שלהם, מיחס רוחח כל הזמן וכיור הנמצא בשימוש פעיל.

השחקנים עסוקים מאוד בהכנת אוכל, אפייט פשטידות, עריכת שולחן, הגשה, לעיסה, בליעה ואחר-כך — הדחת כלים ברוב כבוד. כל המלאכות האלה נעשות ביסודיות, תוך הקפדה על הזמן הריאלי של גוזלות גם בבית. הכורה מתרחץ על הבמה, ואינו מפסיק עד שהוא מוריד ממנו את פירור הפיה האחרון, ללא כל הפרעות של דיאלוג.

מה הפלא שההצגה נמשכת הרחק לתוך הלילה, והנושא הכבד בכל מישקלו רובץ על העפעפיים, ובא חשק עצום לעלות לבמה, למוזג כוס תה מן המיחם, להתרחץ בגיבית וללכת לישון.

דובסון וכפר, "אשת הבן" להתרחץ בגיבית וללכת לישון

האש שעל הבימה, הטכנאי הטוב והי מכונות המתאימות באולפן.

"אני מוכרח לציין שסוף סוף מצאתי טכנאי המבין לרוחני", מספר מישה על דורי הרשגל. "הוא פתוח לרעיונות, ומתמצא באפשרויות ליצירת סאונד. הוא היה בחוץ-לארץ, וגם אני הייתי, באנג' ליה ובגרמניה... ולבני אמנות הפופ, הנמצאת עדיין בחיתוליה, בארץ, שהייה

"אש" היא שחסרה, לדעתו, בכל ערימות התמלילים שהוא מקבל כהצעות ללחנים שהוא כותב ושהוא שר בעצמו. "נדמה לי שלאף אחד לא איכפת באמת לי קורה לו בעצם, ועל מה הוא כותב. או שאלה מלים של בית מרקחת, נפתחות, מווייפות וקוקות לתירי גום לעברית, או שאלו מלים של ג'ר ילדים, בלי כל משמעות, בלי כל רמה.

אמנות

פופ

שלוש נפשות

מחפשות משורר

בפעם האחרונה שהופנו אליו הורקריים, זה היה בפרג'ינט. הוא כתב את המוסיקה, וכמו כוונות הבמאי ניסה גם הוא ליצור משהו חדש, משהו שיעמוד בסתירה מוחלטת למנגינות הידועות של גריג, הצצות בויתרון כימעט אוטומטי שית עם הגיבור האיבסני המפורסם. ואמנם, אם כי אין כל סיכוי שהמוסיקה לפרג'ינט תהפוך להיט אי-פעם, הרי זה היה ניסיון, כשם שכל מה שעושה זה פסנתרן-מלחין מישה סגל הם ניסיונות, ניסיונות ליצור משהו חדש, צליל רענן, מוסיקה מעניינת, יצירה או מופע שהי נגינה תשחק בה את התפקיד הראשי. לא איכפת להם. והנה, בעצם הימים החמים האלה, מבשר מישה סגל על הורדת שלישייה חדשה, שהקים כמו ידיו, ואחרי יסורי לידה קשים.

"אני הרי פסנתרן, קודם כל, ורציתי שהנגינה תמלא תפקיד כוכב בהופעה שלנו. אבל שבילי זה הייתי צריך למצוא עוד נגנים שיבינו לרוח, וישאפו להגיע למה שאני רוצה להגיע. וזאת אומרת הופעה שיש בה התלהבות, והרבה באש פנימית.

עברתי את הארץ לאורך ולרוחב, ור-חיפשתי אחרי בחורים עם גיטאות, אחי צעירים האוהבים לנגן ומוכנים להתייחס לניין. חיפשתי בטכניון, וחיפשתי באוניברסיטה. ובסוף מצאתי". אפשר לומר, בהחלט, שמישה לא רק מצא אותם, אלא ממש גילה אותם: האחד, דויד שגן, מתופף, מסביון; השני, גי, איתן גדעון, גיטרה-בס, שניהם בני פחות מעשרים, צעירים לא מנוסים, אבל לדעת מישה נחגו באותה "אש" המפורסמת שהוא מחפש כל-יכן. ואותה

שלישיית מישה סגל (עם שגן וגדעון)

נפוח, מזויף וזקוק לתרגום

בחוף לארץ היא נתון חשוב מאד לר-כישת מושגים וניסיון.

מה שעוד חשוב לשלוות העבודה, היא העובדה שמישה סגל מצא כבר מישהו המאמין בו ובשלישייה שלו, וזהו אורגן וורדמין, מי שהיק את שיעור מה שנותר עכשיו הוא להצטרף לאי-מונה של המפיק ושל בעל התגליות, לחכות ולשמע את "השלישייה החדשה של מישה סגל".

"איוו הרגשה אבסורדית יש לך, שא-תה בא אל משורר ומבקש ממנו שיר, והוא פותח מוודה שיש בה איזה שלוש מאות טקסטים ואומר: "בבקשה, זה מה שיש, קח מה שאתה רוצה. אין לאנשים רעיונות וקשה למצוא שיר עם השראה של ממש!"

הרפתקה באולפן. החלק המשמח אותו יותר בעבודה, זה ההקלטות. לדעתו של מישה סגל, ממלאים את מקומה של